

El que em va quedar per dir-te

És que allò nostre no era amor, era una altra cosa que tenia un nom més petit (i feble)

Ni tú eras para tanto
ni yo era para ti.

Postdata, Joaquín Sabina

Foto: srgpicker

És que allò nostre no era amor, era una altra cosa que tenia un nom més petit (i feble). Però ens feia de refugi, i això, llavors, ja ens anava bé. Que si enyorés alguna cosa de tu seria com amb un dit, començant pel coll, tocaves gairebé sense tocar-me l'esquena i se m'esborronava la pell. I aquella lentitud que allargàvem fins a quarts de tres o quatre o cinc. Amb tu, de fet, mai sabia quina hora era.

Que ens vam trobar perquè els dos estàvem perduts. I no sé si junts ho estàvem més o menys, però ens enteníem. Que encara que recordés aquella cançó, no la tornaria a cantar. Perquè el seu lloc és aquell passat, aquell llit, aquell silenci de després. Que jo, segurament com tu, vaig imaginar que eres el que no eres i tot i sabent que vivia enganyada, feia veure que no.

Que a vegades penso que si no t'hagués dit prou, potser m'ho hauries dit tu. O qui sap si ens hauríem acostumat al que no ens agradava. A viure així de nit, per evitar veure evidències.

No sé si ho saps, però el que em va quedar per dir-te va ser adeu.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Zo6x9bO9glo>